

FERIE IGEN IGEN

Det var sommer igen igen, Olsen og undertegnede besluttede i vores fælles(nok mest min-i kender jo alle Olsen!) visdom at det var tiden til at gentage vores tur fra 91 til Sardinien. Sidst foregik det jo i en knaldrød Toyota Corolla. Plads var der ikke meget af, men dette problem skulle være løst denne gang, idet Olsen havde investeret(måske banken) i en Volkswagen.....transporter. Dette vender vi tilbage til. Starten foregik stort set som sidste gang. Alt var styret kaos. Vi nåede at hente 4 militærgrønne fælge, fik monteret sommerdæk på disse og selvfølgelig monteret dem i stedet for Olsens vinterdæk. Dertil kommer et oliefilterskift, indhentning af diverse reservedele til dykkerudstyr samt indkøbt en trangia således vi var selvforsynende hvad vores trekaffe angik.

Vi fik dog ikke købt noget sprit hvilket afstedkom visse komplikationer senere. Også dette vender vi tilbage til. Summa sumarum: vi forlod fyn ved 14 tiden den eftermiddag.

Efter lidt toldfrit indkøb over grænsen gik turen fint gennem Tyskland hvor vi måtte købe vores kaffe, idet vi ingen sprit havde. Ganske vist havde vi hørt om folk der kom benzin opblandet med vand i, men da bilen kørte på diesel var dette ikke umiddelbart en holdbar løsning. Efter en lille en på øjet i Østrig nåede vi Italien. Hvilket var en forholdsvis smertefri oplevelse i forhold til sidste gang vi var af sted. Alt i alt resulterede det i at vi endte i Genua sidst på eftermiddagen hvorfra vores færge gik.

Efter utallige gåture frem og tilbage imellem bil og billetbestilling(italiensk er ikke vores stærke side) blev vi ledt ind i en form for kø. Desværre havde vi ikke provianteret da vi gik ud fra at man kunne spise på færgen. Men det er jo Italien så med afgang kl. 20 åbnede restauranterne på færgen omkring kl 23. Man skal jo ikke sprænge noget i sig selv – i hvert fald ikke når man er på arbejde....!

Vi fandt dog langt om længe nogle sandwich og med en tre fire lunkne dåseøl af egen export gik tingene lidt bedre og tolerancegrænsen overfor italienere steg mærkbart igen. Selv Olsen var ved at komme sig over et italiensk bagholdsangreb på hans rat foretaget af en matros på skibet da vi skulle ombord. Dette blev dog afværget af SMÅ lette slag over hænderne på vedkommende og en ansigtskulør lidt rødere end normalen. Nu er det jo Olsen vi taler om så kan i vel selv tænke jer til resten.

Efter en nats søvn stod vi op til en dejlig morgen og forunderligt nok en problemfri afkørsel fra færgen. Nu begyndte den vilde jagt efter sprit. Kl var elleve og tiden for trekaffe nærmede sig hastigt. Men nu er vore sprogkundskaber jo ikke helt perfekte så det var ikke helt let at forklare de lokale ”turister” hvad det var vi skulle bruge. Til sidst var vi i en krisesituation så vi tog en hurtig beslutning. Kaburatorsprit! Det virkede, lugtede – ja for at være ærlig så var lugten lidt ligesom en RIGTIG god aften i baren i klubben hvor folk har fået brunkål eller et andet gasfremmende fludium. Men hvad gør en dansker ikke for sin trekaffe? Således rustet kunne vi begynde vores tur til den gamle campingplads fra sidste gang.

Nu begyndte vores gamle evner ud i bjergkørsel at gøre sig gældende igen. Snart blev ”Die Volkswagen” smidt rundt i svingene som en formel et bil. Det har nok lignet noget fra Bjergkøbing Grand Prix sidst på dagen og det skulle blive værre!

Frem kom vi til vores mål i Cala Gogone. En lille by på østsiden af Sardinien. Den var ca. vokset til det tredobbelte af hvordan vi kunne huske den for 12 år siden. Men folk var stadig rare og smilende. Det var jo egentlig det det gik ud på. Desværre var det dykkercenter vi havde dykket med sidste gang lukket, men der var startet et andet mere professionelt(bevare mig vel) i stedet for. Her indfandt vi os og bookede ind på 6 dyk sammen med disse proffer! Meget vigtigt var det om vi skulle tage bevis ved dem – disse priser fik vi næsten oplyst inden de spurgte om andet. Men vi undslog os idet vi mente det nok gik uden et lokalt bevis i PADI regi. Hernæst kom den vigtige underskrift på at alt stort set var på eget ansvar og de ikke kunne lastes for noget som helst. Fair nok, det ville jeg sgu også have krævet af folk med de dykkerledere der var til stede under dykkernes afvikling. Lykkeligt uvidende om alt dette startede vi bilen og kørte ud til et dykkested vi havde opdaget sidst.

Det lignede sig selv. Selv klatreturen ned i vandet var som sidst. Ned over klipper osv. altid en favoritdisciplin når man taler om dykning fra kysten på Sardinien. Men vandet lignede også sig selv. Klart og blå. Ca. 30 m sigt og salt som bare pokker. Det drev i hvert fald tårene frem i vores store blå

troskyldige øjne når det sneg sig ind i masken. Masser af småfisk men ingen muræner. Dem måtte vi vente med. Efter at have fordrevet en halv times tid var vi mættet og jeg var i hvert fald tørstig! Op ad bakke og hold da kæft hvor føler man sig til grin når man maser af sted i 35 graders varme iført våddragt og slæber en halv dykkerbutik på ryggen. Dette alt imens man passerer den ene letpåkledte italienske ungmø efter den anden der bare ser lettere medlidende på en. Nu kunne det kun gå for langsomt med at komme hjem og få en kold bajer. Grejet ind bag i vognen og fulde gardiner mod campingpladsen. Da vi nåede dertil og sad bænket med en kold øl(Volkswagenlunken) opdagede vi at vi var drejet forkert et eller andet sted. Dette kunne ikke være Sardinien! Overfor havde en hel Huttu – landsby slået lejr. Det vrimlede i hvert fald med en hel masse mennesker der rent pigmentmæssigt var bedre udstyret til solskin end os. Kom ikke her og lær mig noget om at udtrykke mig politisk korrekt!!! Men de var nu vældig flinke bortset fra den formue som de kostede os i lightere idet vi hele tiden smed vores væk. De solgte alt fra hatte, solbriller til tandstikkere. Et stort mysterium var det nu, at den samme mand der solgte os lightere kom og lånte ild af os hver gang han skulle have ild på sit gasblus. Til gengæld fik vi et indgående studium i hvordan muslimer beder. Så smager ens fyraftensøl sgu rigtig godt!!!! Ud og spise, det kan stadig gøres til rimelige priser, og derefter træder alle an til parade i byen. Alle er ude og spadsere og vise sig frem. Et syn man som nordbo godt kan nyde. I hvert fald synet af de meget tiltalende indfødte af kvindelig observans. UHA. Man kan jo nå at blive forelsket mange gange på sådan en gåtur. Det bedste ved det er nu at lige meget hvad retning man går så skal jeg garantere for at græsset er MEGET grønnere på den anden side af hegnet!!!!

Næste morgen stod vi op og gjorde os klar til at dykke. Op og møde folkene på centeret og ned til deres både som de havde to af. En hæderlig stor motorbåd og en gummibåd som Søhesten(bare for at drille-den nye gummibåd). Vi skulle sejle med gummibåden sammen med to guider og tre andre gæster. Vi skulle ud til vores ”gamle” vrage hvorpå der er en kanon, lidt skrammel, mulighed for at svømme ind i vraget samt lastbiler. Ja det vil sige, jeg vidste der var lastbiler. Ja i kender jo Olsens sædvanlige observante sans for detaljer! Han havde faktisk stået og danset can can ovenpå dem sidst vi var på vraget i 91, men gjorde sig berømt i klubben ved sin udtalelse: ”Lastbiler, hvilke lastbiler”? Dette blev selvfølgelig sagt med et udtryk i ansigtet han selv regnede som værende dybtænk! Kære læser, du bedes tage i betragtning at ovennævnte ansigtsudtryk vel at mærke forekom inden Kongebakken blev omdøbt til Olsens Corner. Til jer der ikke har hørt den historie. Tja spørg ham. Nå dette kan vist betegnes som et lille sidespring.

Vel ankommet til stedet lå der et andet dykkercenter over vraget, men de var færdige med at dykke. Snart blev det vores tur. Vi skulle dykke med de tre andre gæster og den mandlige guide. Ned gik det og sigten var glimrende. Snart var vi henne og klappe kanonen. Den havde nu ikke forandret sig. Men det gjorde sigten snart. I hvert fald i nærheden af de tre andre gæster, de havde misforstået noget. Man skulle svømme ikke gå på bunden. Efter det holdt man behørig afstand. Dette resulterede da også i at vi var de eneste guiden ville have med ind i vraget for at vise ”husets” nyeste beboer. En gevaldig stor hummer var flyttet ind. Som ved enhver ordentlig dansker var det første der faldt mig ind selvfølgelig: MAD! Man var nok ikke blevet populær så jeg løsrev mig igen. Derefter gik det ud over siden og ud mod lastbilerne. De havde stået på dækket men var skvattet ud over siden dengang skibet blev torpederet. Jeg havde måske nok fortalt historien om Olsens genistreg på vejen derud så guiden nærmest bar ham derhen og satte ham derpå. Jeg tror Olsen forstod en hentydning. Nu var vores tid gået og vi gik mod overfladen og holdt i modsætning til alle andre et lille sikkerhedsdeko. Vi vidste vi skulle have endnu et dyk på skuden så det anså vi som værende smart. Vel tilbage på båden lå vi og nød solen og snakkede om måden det hele var foregået på. Indtil nu var det hele egentlig forløbet fint.

Dette skulle snart ændre sig. Næste dyk skulle vi have sammen med centerets ejer og ”divemaster jeg skal give dig skal jeg”. Hun havde nok brugt en time på at understrege dette, så vi var ikke i tvivl om at hun vidste hvad hun lavede. På dette tidspunkt troede vi faktisk på det!

Pludselig sagde hun at det var tiden. Ja hverken Olsen eller jeg havde computer, men vores sunde fornuft havde vi da i behold. Et dyk på 33 m i 25 min og 45 min senere i suppen igen. Tja vi kunne jo altid holde noget deko så lad os se hvor længe hun ville køre den. Hun havde lånt den anden guides computer så helt galt gik det nok ikke. Vi kunne jo også selv afbryde hvis det var helt åndsvagt. Efter et kvarters dykning

stoppede festen jo så også da klokkerne kimedede. Hun så vældig forbavset ud over at dykket allerede kunne være ovre, men gik dog med op. Det fik vi meget grin ud af da hun påstod at computeren ikke kunne passe overfor den anden guide som så ganske forbavset ud over den udtalelse. Sådan kan to nordboers respekt for andres dykkemæssige evner hurtigt komme til kort. Vi vidste for at være ærlig ikke rigtig hvad vi kunne forvente af de kommende dyk, men var rimelig sikre på at det ikke ville blive kedeligt! Det grinede vi meget af over vores obligatoriske trekaffe. Om aftenen ud og spise og selvfølgelig en is. Den is endte med at blive fast tradition. Den blev købt på en lille cafe hvor mutter selv styrede tingene med hård hånd. Men vi fik hende til at storsmile hver gang vi viste os. Det samme gjorde alle de ansatte. Ja faktisk stod de i en kødrand for at høre vores radbrækning af deres sprog. Der gik selvfølgelig sport i det så vi skulle have anderledes is hver dag. Tro mig, de har underlige traditioner med is. Ikke kun navnene. Også serveringsmåden. Ingen isvafler og ingen ispinde. Næ ispinde i en vaffel. Forvirret? Ja det var vi også. Man køber is i et hylster, hvorefter man går hen til en disk hvor der er linet vafler op. Der står der en ekspedient(i dette tilfælde en lille sød pige) og noget der nærmest ligner et gammeldags apparat til at sætte propper i vinflasker. Hun tog fat i en vaffel og placerede ishylsteret i maskinen. Derefter trak hun i håndtaget – og intet skete. Vi ventede og hun forsøgte igen. Enten var isene MEGET frosne eller også var hun for let til at betjene maskinen. Resultatet var at vi jo ikke kunne lade være med at skraldgrine af hende, men hun tog det nu meget pænt. Langt om længe var isene tøet op og det lykkedes hende at få substansen lokket ned i den tilhørende vaffel.

Næste dag var det Olsens fødsel. Vi skulle ud på to lægvandsdyk med centeret og vi så endnu engang frem til en oplevelse. Vi skulle denne gang ud med den store motorbåd. Der var folk fra mange forskellige lande og snakken gik. For resten skulle man lægge skoene inden man gik ombord. I en stor kurv af flettet natur et eller andet. Fint nok. Den fik jeg søsat med alles sko i. Det er jo nu engang sådan at når noget skal gøres ordentligt skal man gøre det selv. Nemlig! Dette vakte uhørt jubel - NOT. Folk tøede dog noget op og begyndte at tale til mig igen. Der blev afholdt en lille briefing om alle de ting vi skulle se som vi aldrig så. Til gengæld stod vores gode veninde fra dagen i forvejen for underholdningen på det første dyk. For det første havde hun travlt med at nu skulle vi iklæde os vores udstyr for hun gad ikke vente på os. Jeg kan forstå hun kunne mistro min makkers åndsevner(alerede inden Olsens Corner), men mine.....nå resultatet var forudsigeligt. Vi lå i vandet og ventede 10 min på hende. Det samme gjorde to nybegyndere. Vi dykkede ned og straks begyndte hun at tage billeder. Dvs. vi holdt lidt øje med de andre. Pludselig blev jeg underhalet af en sand sky fuld af kamera, finner, arme og ben. Vidste man ikke bedre skulle man sgu tro hun havde Gru Johansen med rejehoppet som idol. Sikken en skvatnavle! Fruen havde taget svømmefødderne af og hoppede nu på bunden. FLOT. Resten af det dyk holdt vi os på behørig afstand af alt hvad der mindede om guider. Det viste sig nu også at være en fordel. Vi så en del små fisk, muræner og erimitkrebs. Dyk nummer to den dag foregik det samme sted bare med en anden guide. Denne gang blev vi ført igennem nogle tunneler og grotter hvor vi også fandt en lille blæksprutte. Da vi dog havde set det øvrige en time i forvejen var det så som så med oplevelsen.

Vel tilbage på land, dog ikke tørskoet, slappede vi af på campingpladsen med kaffe og en enkelt lunken øl. Om aftenen endte vi selvfølgelig ude og spise samtidig med at vi fik lidt lokal vin. Olsens fødselsdag skulle jo fejres lidt. Næste dag legede vi bare turister og snorklede en tur langs kysten. Hvilket var en ganske hyggelig beskæftigelse da der var masser af småfisk og muræner at underholde sig med. Så oprandt dagen hvor vi skulle have de sidste dyk med centeret. Vi skulle på et nyt vrage og det glædede vi os selvfølgelig til. Vi skulle ud sammen med andre dykkere igen. Denne gang var der en der tog prisen. Han skulle dykke med tørdragt, tech-vest og 18 liters flaske. Vandet var 26 grader, dybden 30 m og sigten noget der nærmede sig 40 m. Vil i tro på han lugtede dårligt da vi havde været i vandet? Vi havde dog et fint dyk. Vraget var ikke noget at prale af, men fiskene var en del større her og der var flere af dem. Efter 20 min gik vi til overfladen eller rettere sagt nogen af os lavede lidt deko imens guiden endnu engang satte sig selv i focus ved at svømme op og ned imellem 3m trinnet og 20m hvor man kunne se nogen fisk. Tal lige om yo-yo dykning!! Nå det var jo hans valg. Bagefter skulle vi have et lægtvandsdyk. Dette blev også en oplevelse, ikke så meget på grund af stedet da de åbenbart lavede lægtvandsdyk samme sted hver gang, men guiden stod igen for underholdningen.

Vi fandt den største muræne vi så, vel 80-90 centimeter lang, og så skulle han vise hvordan man kunne nusse den under hagen. Ikke smart! Selv om den trak sig baglæns blev han ved med at skulle røre den. Ingen god taktik. Heldigvis lå jeg lidt over de andre og kunne beundre kunststykket. Pludselig skød den stakkels fisk afsted som en raket ind i klyngen af dykkere. Alle fik travlt med at redde arme og ben for ikke at stifte bekendtskab med dens dårlige humør. Han burde vide bedre end blive ved med at genere en fisk med skarpe tænder når den ikke har lyst til at lege.

Dagen efter startede vores hjemtur. Det skulle i øvrigt vise sig at være svært at komme fra øen igen. Ingen kunne fortælle os hvor vi skulle holde for at komme med på færgen. Dem der skulle vide det var ikke tilstedeværende. Italiensk effektivitet! Så opfandt jeg den italienske problemløsning hvilket indeholder følgende ingredienser, som det står jer frit for selv at benytte hvis i skulle finde på at lægge turen rundt Italien engang. Opskrift: et styk trangia, 5 cl kaburatorsprit, 4 tsk. kaffe, ½ l vand tilsat en anelse temperament. Vi satte os ned midt på parkeringspladsen og begyndte at lave vores trekaffe. Straks visualiserede to italienere iført neongrønne veste sig. Vi skulle omgående køre til den og den opkørselsbås. Hvorefter de høfligt men afmålt fik det svar at vi skulle have vores kaffe inden de kunne gøre sig håb om at vi flyttede os nogen som helst steder hen. Meget italiensk udviste de stor forståelse for denne problemstilling og sagde at vi endelig skulle drikke vores kaffe først. De er skøre de romere – DOK-DOK-DOK.

Fra italien gik turen til Østrig med et spredt indhold af ishuler, bjergvandring, Schloss Adler og generelt følgende i fodsporene på Klint Østerskov. Og selvfølgelig lidt øl samt storbarmede Alpen-Heidi. Men det er en helt anden historie. Konklusionen på alle disse udgydelser må være at det satme ikke er kedeligt at dykke på Sardinien, men husk at lade være hvis du ikke er helt sikker på at du/i kan tage vare på jer selv.

Mvh. Henrik